

ὅτι ἐν ταῖς ὀρειναῖς χώραις εἶνε κατὰ 1)4 μικρότερος ἢ ἐν ταῖς ἐπιπέδοις». Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἀντιστρέφοντες τοὺς ὅρους, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ συμπέρασμα τοῦ κ. Παυλίδου διατεινόμεθα ὅτι ὁ Ξενοφῶν σὺν τοῖς ἑαυτοῦ ἦτο δυνατόν νὰ διανύσῃ ἀπὸ τῆς Τραπεζοῦντος μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς καὶ κατ' ἄλλους, ὡς ἐν οἰκείῳ τόπῳ δειχθῇσεται, Ξενοφωντείου Κερασσοῦντος ἐν τρισὶν ἡμέραις, ἥτοι ἐν μείζονι περιόδῳ χρόνου, ὀλιγωτέραν ἀπόστασιν εἴτε δι' ἀνάγκην τινὰ εἴτε διὰ προμηθείας εἴτε διὰ κακοκαιρίαν κτλ. κτλ., ὡς καὶ ἐν τῇ παραγράφῳ περὶ τῆς ἡμερησίας παρὰ Ξενοφῶντι πορείας ὁ Vollbrecht ἀναπτύσσει, καὶ εἰκότως.

Θ') Ὁ κ. Παυλίδης ὁρθῶς ποιῶν διορθοῖ τὴν γνώμην τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου Π. Τριανταφυλλίδου, καθ' ἣν ἡ Φαρνακεία ἀνέλαβε τὸ ὄνομα Κερασσοῦς περὶ τὰ τέλη τῆς 7ης μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἀφ' οὗ Κερασσοῦντος παρῆν καὶ ἐν τῇ Γ' Οἰκουμένηκῃ συνόδῳ. Ἄλλ' ἐν τῇ ἐπισυνημμένῳ καταλόγῳ καὶ αὐτὸς ἐν τισὶν ἀμαρτάνει. Ἄλλοις ἀφιέμεθα τὴν συμπλήρωσιν ἢ διόρθωσιν τοῦ μέρους τούτου, διότι καιρὸν δὲν ἔχομεν νῦν νὰ ἀνικνεύμεν τὰ χαρτῖα ἡμῶν καὶ ἀποσημειώματα πρὸς τοῦτο.

Ι') Ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Παυλίδου παράταξις χωρίων ἀρχαίων συγγραφέων καὶ ἀντιγραφή αὐτῶν οὐδὲν ἔχει τὸ ἐπαγωγόν, οὐδὲ ἐξαντλεῖ τὸ ζήτημα ἀνευ κριτικῆς τῶν πηγῶν ἐρεύνης καὶ διὸ π λ ε ι ὀ ν ω ν π η γ ὤ ν, ἐφ' αἷς ἀσμενίζει ὁ κ. Παυλίδης· ἀλλὰ συνομολογήσει ἡμῖν ὅτι καὶ αὐτῶν τῶν ἀρχαίων τὰς πηγὰς δὲν παρέθηκεν ὅλας· μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα γεύματος χάριν Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου π. χ. ὅστις ποιεῖται μνησίαν τῆς Κερασσοῦντος ἐν ΙΔ', 30 κτλ. Κατὰ μέρος ἐῶμεν τοὺς βυζαντινοὺς συγγραφεῖς.

ΙΑ') Νῦν ὑπολείπεται ἡμῖν νὰ δώμεν λόγον πόθεν ἠρυσάμεθα τὴν πληροφορίαν ἡμῶν, ἣν ἐν τῇ μονοστιχῇ ὑποσημειώσῃ τῇ τὴν ἀφορμὴν τῶν γραφομένων τούτων παρασχούσῃ ἐξηνέγκομεν ὅτι ἐκ τῶν δ' ὕ ο ὁ μωνύμων πόλεων ἢ πρὸς Α εἶνε ἢ ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος. Τοῦτο ἐξετάσομεν ἐν ἀμέσῳ προδεχεῖ ἀρθρῷ ἵνα ἐκ τοῦ ζητήματος τούτου ἀπαλλαγέντες καὶ τὸ δίκαιον καὶ ὀρθὸν στηρίζοντες τραπώμεν ἐπὶ τὰς ἐργασίας ἡμῶν. Ὁ κ. Παυλίδης ἔγραψεν ὅτι ἡ π α τ ἡ θ η μ ε ν (1) ἄτε ἀρυσάμενοι τὴν γνώμην ταύτην ἐκ τῶν τοῦ Τριανταφυλλίδου «Ποντικῶν». Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Παυλίδης θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ πιστεῦσῃ ὅτι ἐν Καισαρείᾳ γράφοντες τὴν Π ε ρ ῖ Εὐ ξ ε ῖ ν ο υ διατριβὴν ἡμῶν δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πρὸς ἄλλοις καὶ τὸ βιβλίον τοῦτο ἐν τόπῳ, ἐνθα οὐδὲ σταλαγμὸς βιβλιοθήκης, ὅτι δὲ κεκτημένοι τὸ βιβλίον ἐνταῦθα διὰ τοιοῦτο μικροῦ λόγου ἀξίον πρᾶγμα οὐτ' ἔτι ἐφυλλομετρήσαμεν. Ἴνα δὲ μὴ ἐν ἀγωνίᾳ αὐτόν τε καὶ τοὺς ἀναγνώστας κρατῶμεν ἐκ τῶν προτέρων λέγομεν ὅτι τὴν σημειώσιν ἐκείνην ἠρυσάμεθα ἐκ μελετῶν ἡμῶν καὶ διὸ ἐκ τῶν γεωγραφικῶν χαρτῶν καὶ τοῦ Kiepert, ὃν καὶ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἡμῶν ἄλλοτε ἐν ὄψει εἰχομεν. Μετὰ τὴν ἀ κ ρ ι β ε σ τ ἱ τ η ν τὴν χωρίων καὶ τῶν σημειώσεων παράθεσιν, ἣν ἐν ὀλίγοις καὶ τοῖς κυριωδεστάτοις ἐν ἐπομένῳ ἀρθρῷ δίδω δημοσιεύσομεν, καθ' ἣν δεῖξομεν ὅτι ἡ π ρ ὸ ς Ἀ ν α τ ο λ ἱ ς εἶνε ἢ παρὰ τοῦ Ξενοφῶντος μνημονευομένη ὁ κ. Παυλίδης συνομο-

λογήσει ὡς εὐθὺς καὶ εἰλικρινῆς τὴν ἥτταν καὶ τὴν ἀμαρτίαν αὐτοῦ· διότι «ἀμαρτία ὁμολογουμένη ἐλάσσων γίνεται» κατὰ τὸν Χρυσόστομον, «ἀγαθὸν δὲ καί τοὺς ἀμαρτάνοντας ἐπανάγεσθαι διὰ μετανοίας» κατὰ τὸν Κλήμεντα.

Ἐγράφομεν ἐν Εἰρηοκρήνῃ, τῇ 14)26 Ἰανουαρίου 1893.

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ.

Η ΦΙΛΟΜΗΛΑ.

Ἦτο ἔαρος νύξ ἀμβροσία καὶ δροσοζέφυρος, νύξ ἡδεῖα, καθ' ἣν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἐστεμμένοι δι' ἰδίων ἕκαστος καλλονῶν, μειδιῶντες καὶ οἰονοῖ μεμαγευμένοι, ἀτενίζουσιν ἀλλήλους, νύξ ἀγία, καθ' ἣν ὁ ἐνθουσιῶν ποιητής, φεύγων τοῦ ὕπνου τὸν γνοφῶδη λήθαργον, ὑπὸ τοῦς κλώνας ἀειθαλοῦς δάφνης μορμύρει γλυκεῖαν ῥοδὴν πρὸς τὸν Ὑπέρτατον τῶν καλλονῶν Δοτῆρα, τὸ ἔωτον τοῦ ιδεώδους κάλλους, τὴν ἀείρουσαν τῆς ιδέας πηγὴν.

Ἐκεῖ ᾤηλά, πολὺ ᾤηλά, μέσ' τὸ βαθὺ σκοτάδι,
λαμποκοποῦν μὲ ᾤηλο φῶς τοῦ Πλάστου τὰ φανάρια
καὶ ἡ ἀκτὴνὰ τοὺς κυλᾶ κάτω 'ς τὴν γῆ ᾤηλον χάδι
ᾤηνω 'ς τὰ κρίνα τὰ χλωμά, 'ς τὰ πράσινα χορτάρια.

Μέσα 'ς τὸν ὕπνον τὸν βαθύ, 'ς τὴν σιγαλὴν ἐκείνην
θαρρεῖς ἡ φύσις ὄνειρο ἀνθοστεμμένο βλέπει·
θαρρεῖς ὁ Πλάστης τὴν δροσὴν ἀπὸ ᾤηλά τὴν χύνει,
μὲ τὴ λευκὴ φτεροῦγά Του νομίζει πῶς τὴν σκέπει.

Ὁνειρο βλέπει!.. Ἄρά γε τί νῆλαι τῶν οἰκῶν της;
σώπαινε, κῦμα, μὴ λαλεῖς, μὴ σπάνεις 'ς τὸ λιθάρι...
ἄχ! βλέπει τὸν Παράδεισον 'ς τὸν ὕπνον τὸν γλυκὸ της
γι' αὐτὸ ἔχει τὸ χαμόγελο, γι' αὐτὸ ἔχει τὴν χάρι.

Πάνω της ρίχτε τὴν νυχτὶνὰ βλέμμα φωτολουσμένο
καὶ σκέπαζε τὴν, Πλαστοργεῖ, μὲ τ' ἄγιο φτερό Σου·
φύσι, κοιμῶ ὕπνον γλυκὸ καὶ δροσορρατισμένο
καὶ βλέπε τὸν Παράδεισον γιὰ πάντα 'ς τ' ὄνειρό σου!

Φεύγουσα ἐπίσης τὴν ζοφερὰν τοῦ ὕπνου νάρκην,
ποθοῦσα ν' ἀπολαύσω τὸ μυστηριώδες θέλημα τῆς
νυκτὸς καὶ ν' ἀτενίσω τοὺς φάρους τῆς ιδέας συμπα-
θῶς μαρμαρύσσοντας εἰς τὰ ὕψη, ἐπλανώμην βραδύ-
πορος εἰς τὸ βαθύσκιον ἄλσος ἐνθα, ὑπὸ τὸ πνεῦμα
τῶν νυκτίων ἀέρων, ἡ πετελέα, προσκύπτουσα, ἡσπάζετο τὴν κόμην τοῦ σχοίνου τοῦ φυλλάζοντος.

Πέραν τοῦ λάλου ρύακος τὸν φλοίσβον ἀπῆλκει βρα-
δέως ἐγγύς που κεκρυμμένη ἡ σκιώδης Νύμφη Ἠχώ.
Ἄλλ' ὅπου βαθύτερος ἀπέβαινε τοῦ εὐδένδρου ἄλσους
ὁ ζῶφος, ὅπου πυκνότεροι οἱ κλώνες περιεπτύσσοντο
ἀλλήλους, ὑπ' αὐτοὺς ἐστεγασμένη ἐμινύρετο ἡ μελι-
χρὰ φιλομήλα, ἡ νυκτὶλαλὸς αἰοδός. Ἔστην σιγῶσιν
ἐν' ἀκούσω τοῦ ἡδέος αὐτῆς ἤσματος, ὅπερ μαγεύει
τὰ ὦτα καὶ δι' αὐτῶν εἰσδύει εἰς τὴν ψυχὴν ὡς μυσ-
τηριώδης ἡχώ τοῦ οὐρανοῦ· ἔστην ἀναμμένουσα ὅπως

φαιδρά τις μολπή ἀντηχοῦσα, διαχύση ζωὴν εἰς τὴν γαλήνην τῆς αἰθρίας νυκτός.

Ἄλλὰ δὲν ἦτον φαιδρὸν τὸ μέρος τῆς φιλομῆλας· δὲν ἦτο χαρᾶς ἡχος ἡ γλυκίων μέλιτος ἐκείνη αὐδή· ἦτο στόνος, οὗ ἡ μελάγχολος ἀρμονία συνεκίνει τοὺς ἀφώνους ἀκροατάς, τὰ ὑψικέρηνα δένδρα, ἡρέμα τὴν καλλίτριχον κόμην των σείοντα.

— Ὡ φιλομῆλα, εἶπον· μικρὰ καλλίφωνος ἄνασσα τοῦ παροχθίου ἄλσους, ὧ αἰδὸς δραπέτις τοῦ οὐρανοῦ, τί θρηνεῖς; ἐπλάσθης ἵνα προστιθῇς τὴν ἀρμονίαν ὅπου θάλλει τὸ ἄνθος, ὅπου λάμπει ἡ δρόσος, ὅπου γεῖχ' τὸ φῶς· ἐπλάσθης ἵνα χέης φαιδρότητα εἰς τοὺς ζόφους τῆς νυκτός· διὰ τί λοιπὸν στένεις; Μὴ κλαίεις τὸν δύσαντα Φοῖβον, οὗ τὸ ἀδαμάντινον φάος ἐσθῆσθη προσκαίρων ἐν τῇ πολιᾷ θαλάσῃ; ἡσύχει, τέλεινα· αὖριον ἡ ρόδεια Ἡώς, ἀνθοστεφὴς καὶ μειδιῶσα, ἐπὶ ἀεροκινήτου ἀρματος νεφῶν ἐποχουμένη, θὰ καλέσῃ αὐτόν, καὶ ὁ χρυσοκόμης νεανίας εὐπειθὴς εἰς τὴν φωνὴν αὐτῆς, θάναδ' ὅσην πέρυτια ἀπὸ τῶν κυμάτων· ἡ δὲ στίλβουσα αὐτοῦ, χαίτη ὑγρά ἀκόμη, περιχυθεῖσα θὰ καταυγάζῃ καὶ πάλιν τὸν ἀργυρονέφελον οὐρανόν.

Ἡ ἀηδὼν ἐσίγησε θορυβηθεῖσα ὑπὸ τῆς λαλιᾶς καὶ, τρομωδῶς ἀποστᾶσα, ἐκρύβη ἐκτοῖς πυκνοφύλλοις κλάδοις μεμακρυσμένης δρυός.

— Οὐχί, μοὶ εἶπε τότε γηραιὸς καλλιπτερος ὑπολαῖς ἐγγύθεν τοῦ ρύακος· δὲν κλαίει ἡ φιλομῆλα τὸν δύσαντα Φοῖβον, τὸν Φοῖβον ὃς τις μέλλει νὰ ἀνατεῖλῃ καὶ πάλιν· τονίζει ἐλεγείον δι' ὑπαρξίν προσφιλῇ ἐσκαί ἀπολεσθεῖσαν. Παρατήρησον τὸν αἰθέρα· βλέπεις τοὺς ἀστέρας, τοὺς χρυσοῦς ἀστέρας, οἵτινες σπινθηρίζουσι καὶ οἱ τινες μέλλουσι νὰ σθεσθῶσι μετ' οὐ πολὺ; οἱ ἐπουράνιοι οὗτοι φάροι δὲν θὰ δύσωσι διὰ παντός· ἀλλ' ἡ ἀποθανοῦσα ἀδελφὴ τῆς ἀηδόνης ὑπαρξίς οὐδέποτε θ' ἀναζήσῃ· ἰδοὺ διὰ τί θρηνεῖ μονήρης καὶ ἄγρυπνος ἐν τῷ σκότει ἡ ἀηδὼν, εὐμολπὴς ὡς ὁ Ὀρφεὺς καὶ τεθλιμμένη ὡς ἐκεῖνος.

— Ὡ τὴν δυστυχὴ! ἀνέκραζα ἐν συγκινήσει· πῶς λοιπὸν ἀπέθανε τὸ προσφιλὲς τοῦτο ὄν;

— Ἀκουσον· εἶπεν ἡ ὑπολαῖς, πτερυγίσασα ἐπὶ κλάδου παροχθίου ἱτέας, ἥτις ἔλουε τὰς ἄκρας τῆς κόμης αὐτῆς ἐν τῷ χρυσταλλῶδει ρεῖθρῳ. Βλέπεις ἐκεῖ, μακρὰν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ φλοισβίζοντος ρύακος μικρὰν χαρίεσσαν ροδὴν; Ὁ θαμνίσκος οὗτος κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ ἦν ἐν πλήρει ἀκμῇ· οἱ κλαδίσκοι αὐτοῦ ἠπλοῦντο ὥς ἵνα δράξωσι τὰς γύρω रिπαζομένας χρυσοπτέρους ψυχάς, τὰ δὲ φύλλα αὐτοῦ ἔλαμπον ὑπὸ τὸν ἥλιον ὡς σμάραγδοι τιμαλφεῖς.

Κατὰ τινὰ ματίδα ἡμέραν μικρὸς κλάυξ ἐπεφάνη ἐπὶ τινος τῶν κλώνων αὐτοῦ· ἡ αὖρα τότε ἤρξατο μετὰ στοργῆς रिπίζουσα τὸ τρυφερόν τοῦτο βλάστημα, ὁ Φοῖβος ἤρξατο ραίνων ἐπ' αὐτὸ τὰς γλυκυτάτας τῶν ἑαυτοῦ ἀκτίνων, ἡ δὲ πέριξ φύσις ἠτένισεν αὐτὸ μεθ' ἱλαροῦ μητρικοῦ μειδιήματος.

Δύω χρυσαὶ ἐαριναὶ ἡμέραι ἦλθον καὶ ἀπῆλθον ταχεῖαι, καταλείπουσαι ὡς ἵχνη τῆς φωτεινῆς αὐτῶν

διαβάσεως τινὰς ἔτι ἄνθη εἰς ἡμᾶς τὰ πτηνὰ καὶ ἀναμνήσεις τινὰς ἔτι εἰς ὑμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅτε δὲ τρίτῃ ἐφάνη ροδοδάκτυλος Ἡώς, ὁ τρυφερὸς κάλυξ ἀνεώχθη καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ προῦβαλε ρόδον καλλίχρουν καὶ δροσερόν, μειδιῶν ἐκ τῆς χαρᾶς, ὅτι ἄρχεται ἀπολαῦν τοῦ ἔαρος, μεθὺν τὰς κατασπαζομένας αὐτὸ χρυσαστῆρας διὰ τοῦ ἡδυπνοῦ αὐτοῦ ἀρώματος.

Δύστηνον ρόδον! ἐμειδία διότι, ἄρτι ἔλθὼν εἰς τὴν ζωὴν, ἡγνύει αὐτὴν καὶ τὸ στιγμιαῖον αὐτῆς· ἀλλ' ἦτο ἄνθος, δὲν ἦτο ἄνθρωπος ὡς ὑμεῖς, οἵτινες θεία μοῖρα, ἔμφυτον ἔχοντες ἀόριστόν τινα ἰδέαν τῆς ὀδύνης, θρηνεῖτε ὅτε πόρρω ἔτι αὐτῆς ἀπέχετε, θρηνεῖτε γεννώμενοι!...

Ἦλθεν ἐσπέρα· ὁ ἀναξ τοῦ αἰθέρος ἥλιος, βραδυπόρως ἀπερχόμενος ἐν ἀναπαυτῇ ἐν τῇ ἀπεράντῳ ὕψει αὐτοῦ κλίνῃ, ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ στρέφων τὴν χρυσόστεπτον κάραν, ἔριπτεν ἐν τελευταίον ἀκτινοβόλον βλέμμα, ὠχρίων καθ' ὅσον ἐκεῖνος ἐμακρύνετο, ἐπὶ τῆς βαθυμυδῶν σκιαζομένης φύσεως, αἱ ἀνὰ τὰ ὄρη φωλέδες ἄρκοι ἐκρύπτοντο ἐν τοῖς ἀντροῖς αὐτῶν, τὰ δὲ πτηνὰ, οἱ μουσικοὶ κάτοικοι τοῦ δάσους τούτου, ἔσπευδον θροοῦντα, ἵνα εἰσδύσωσιν ὑπὸ τὰς φυλλῖνας στέγας των.

Ἐν τότε ἐξ αὐτῶν, ἡ ἡμετέρα φιλομῆλα, ἐκάθισε ρεμβάζουσα ἀπέναντι τοῦ ρόδου, ὅπερ, κοιμώμενον ἐμειδία εἰσέτι, ἴσως ὄνειρῶτον τὴν ἄρτι ἀνατείλασαι Φοῖβην, θωπεύουσιν αὐτὸ στοργικῶς διὰ τῶν πρώτων ἀκτίνων τῆς. Ἡ ἀηδὼν, μαγευομένη ὑπὸ τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης θέας, ἐτόνισεν ἐν τῶν θελξικαρδίων ἁσμάτων τῆς. Ἐν τῷ δὲ ἡ ἀερόμορφος Ἡχώ ἐπανελάμβανε τοὺς τελευταίους αὐτοῦ τόνους, τὸ ρόδον ἀφυπνίσθη.

— Ρόδον καὶ ἀηδὼν προσέβλεψαν ἀλλήλας, ἡ δὲ τελευταία, σκιρτῶσα ἐκ ζωηρᾶς ἀγάπης, οἷος ἐμφερεται ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ ἵνδαλμα αὐτοῦ, προσέειπε καὶ τῷ ἔδωκε γλυκύν ἀσπασμόν.

— Ἀηδὼν, γλυκεῖά μου ψάλτις! μὴ μακρυνθῇς πλέον ἐντεῦθεν· εἶπεν ἐκεῖνο.

— Γεῖνωμεν ἀδελφαί, ρόδον μου! ἀνέκραξεν ἡ φιλομῆλα· θ' ἀπολαύωμεν ὁμοῦ τὸ ἔαρ· θὰ σὲ βαυκαλίζω ἐσκαί διὰ τοῦ ἁσματος μου καὶ θὰ με μεθύης διὰ τοῦ μύρου σου.

Καὶ ἐγένοντο ἀδελφαί.

Ὡραίαν τινὰ δειλὴν ἤκουσα τῆς ἀηδόνης, λαλούσῃ πρὸς τὸ ἀδελφὸν αὐτῇ ἄνθος:

Ρόδον μου, ῥίπον ἐν βλέμμα πέριξ
εἰς τὴν γελοῆστον πρασιάν·
ἰδὲ πῶς πάλλει Ζεφύρων πτέρυξ
ὑπὸ εὐφύλλου δρυὸς σκιάν.

Ρόδον, ἀκούεις τῆσθα τῶν φύλλων;
μὲ τὴν θροήν των τὴν σιγανὴν
εἰς ἄσμα ψάλλουν ὁμοῦ αἰμύλον
τὴν μειδιῶσάν σου καλλονήν.

Ρόδον, τὴν νύκτα ὅτε ἡ πλάσις
ὕπνωττε ὅλη καὶ σιωπᾷ
καὶ τᾶσπρα μόνον ἀντανακλάτεις
ρίπτουν εἰς κύματα γλαυκοῦ πά,

τὴν νύκτα ὅτε καὶ τῶν Ζεφύρων
ἡ πτῆσις παύη ἡ σιγανή,
ἄγνωστον πνεῦμα μὴ χύνει μύρον
ἐν τῇ καρδίᾳ σου τῇ ἄγνῃ;

Πόθεν σοὶ φέρεי, ὦ, ἀποκρίσου,
τὸ πνεῦμα τάρωμα, τὸ ἄγνόν;
σκιὰ μὴ εἶναι τοῦ Παραδείσου
κατερχομένη ἐξ οὐρανῶν;

Χάρμα τοῦ ἔαρος, κύψ' ὀλίγον
ἐρυθριῶσαν τὴν κεφαλὴν
ἰδὲ ὁ ρύαξ πῶς ψάλλει θίγων
ἐκεῖ τὴν γλῶσσην τὴν ἀπαλὴν.

Σιγὰ μορμύρει πίπτον τὸ κύμα
ἐπὶ τῆς ὀχθῆς ὅπου ἀνθεῖς,
«πάντοτε θάλλει» ὦ, εἶναι κρῖμα,
ἄγνόν μου βῖδον, νὰ μαρανθῇς.

Ἡ αὐγὴ πάντοτε ἄς σοὶ χύνῃ
τὰ μάργαρά της τὰ λαμπερά,
καὶ ἄς σὲ λούῃ ἢ ὠχρὰ σελήνη
μ' ἀκτίνων κύματα ἀργυρᾶ.

Ἐγὼ ἡ γηραιὰ βλέπουσα τὰς δύο ἐκείνας νεαράς
ὕπάρξεις τρυφερῶς ἀγαπωμένας καὶ εὐδαίμονας, ἔ-
χαιρον ἐνδομύχως ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ αὐτῶν. Ἀλλὰ πό-
σον βραχύ, φεῦ! εἶναι τὸ μάγον τοῦτο ὄνυχρον κα-
λεῖται εὐτυχία! πῶς μία μόνη ἀέρος πνοὴ ἐξαρχεῖ
νὰ σβέσῃ τὸν λύχνον τῆς ζωῆς!

Μετ' οὐ πολὺ θορυβώδης ἐαρινὴ θύελλα ἐδόνησε
τὴν τέως ἡρεμὸν φύσιν καὶ ὑετὸς ραγδαῖος ἤρξατο
μαστιζῶν τὰ δένδρα περιφρόνως ταπεινούμενα. Ἐν ᾧ
δὲ τὸ κελαινεφές στερέωμα ἔφρισεν ὑπὸ τοὺς βα-
ρεῖς δούπους τῆς βροντῆς καὶ τὴν ἀπαισίαν λάμψιν
τῆς ταχυπόρου ἀστραπῆς, ὠχρὰν ὡς ἡ νεκρικὴ λαμ-
πὴς, ἀμείλικτον ὡς τὸ αὐστηρὸν βλέμμα τοῦ καρδιο-
γνώστου ἐπὶ τεταραγμένης συνειδήσεως, βαρύτεραί
τινες τοῦ ὑετοῦ σταγόνες ἔθλασαν ἀπόνως τὸ εὐθραυ-
στον τοῦ ρόδου στέλεχος καὶ τὰ πέταλα αὐτοῦ ἄχροα
καὶ συντετριμμένα κατεκυλίσθησαν ὑπὸ τὰς ροιδοῦ-
σας τῶν ἀνέμων πνοάς· τινὰ δὲ μόνον ἐξ αὐτῶν ἐνα-
πέμειναν ἐτοιμόρροπα ἐν τῇ θέσει αὐτῶν ὡς ὠχρὰ
τοῦ ἐκλιπόντος κάλλους ἐρείπια.

Τέλος ἡ λαίλαψ ἀπῆλθεν ἵνα ἀλλαχοῦ ἐπιρρίψῃ
τὴν μαλερὰν ὀργάν της· ἡ χαροπὴ εὐδία ἀνέλαμψεν.
Ἀλλὰ τὸ τάλαν ρόδον δὲν ἀνεζωογονήθη· τὰ λειψθέν-
τα αὐτοῦ πέταλα, φθίνοντα, κατέρρεον ἀνὰ ἑν καθ' ἑ-
κάστην αὐγὴν ὑπὸ δὲ τὰ φύλλα τοῦ κατέναντι δέν-
δρου ἤκουσα καὶ πάλιν τῆς ἀηδόνος, τονίζουσης οὐχί
πλέον παιδρὰν ἀλλὰ θρηνώδη ᾠδὴν.

Ρόδον, τί ἔρεινεν ἡ χροιά σου;
ποῦ ἡ σφριγῶσά σου καλλονή;
μεμικραμμένα τὰ πέταλά σου
πένθος· τώρα αὔρα δονεῖ.

Θάλλει ἀκόμη ἡ φύσις πέριξ,
λάμπει ἀκόμη ὁ οὐρανός,
ἀκόμη πάλλει Ζεφύρων πτέρυξ
ὑπὸ τὰς πίτυς ἐρατινῶς.

Ἀκόμη ψάλλουν οἱ σύντροφοί μου
εἰς τὰς τερπνὰς τῶν δασῶν σκιὰς,
ἀλλὰ σὺ μόνον, ἄνθος γλυκύ μου,
σὺ μόνον θνήσκεις καὶ ὠχρεῖς! . .

Ἄς ἰδυνάμην νὰ σοὶ φυτῶσω
μ' ἐν μόνον φίλημα τὴν ζωὴν!
τὸ πρῶτον θάλας σου νὰ σοὶ χύτω
μὲ μίαν μόνην θερμὴν πνοήν! . .

Θρηνοῦν μορμύρει τώρα τὸ κύμα
παρὰ τὰς ὀχθὰς τὰς χλοανθεῖς:
«ὠχρόν μου ρόδον! δὲν ἦτο κρῖμα,
δὲν ἦτο κρῖμα νὰ μαρανθῇς; . . .»

Ὅτε δὲ καὶ τὸ ἔσχατον φυλλάριον τοῦ μαρανθέντος
ἀνθους κατέπεσε νεκρὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκείνη κατα-
πᾶσα ἀνέλαβεν αὐτὸ μετὰ τεθλιμμένης στοργῆς
καὶ ἀποθεῖσα εὐλαβῶς εἰς τινὰ γωνίαν τῆς φω-
λεῖς της, ἐτήρησεν ὡς προσφιλὲς ἐνθύμιον τῆς μινυ-
θαδίου αὐτοῦ ἀδελφῆς. Ἐκτοτε οὐδέποτε πλέον
ἐπαύσατο θρηνοῦσα· τὸ πένθος αὐτῆς διέμεινεν ἀλη-
κτον· μὴ σβέννυται ποτε ἡ γλυκύπικρος ἀνήμενσις,
τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς θανούσης εὐτυχίας ἐπιτύμβιον
τοῦτο, οὐ οἱ χρυσοὶ ἀνεξίτηλοι χαρακτῆρες λάμπουσι
μὲν ὑπὸ τὸν ἥλιον, κινουῖσιν ὁμως εἰς δάκρυα τοὺς εὐ-
λαβῶς ἐπαναγινώσκοντας αὐτοὺς τεθλιμμένους ὀφ-
θαλμούς!

Ἄλλ' ἰδοὺ εἶναι πρῶτα ἡ ὥρα καθ' ἣν ὑμεῖς οἱ
ἄνθρωποι, ἀποσπώμενοι ἀπὸ τῆς ἀγνικῆς τοῦ ἀδελ-
φοῦ τοῦ θανάτου, οἱ μὲν μετὰ μειδιήματος, οἱ δὲ
μετὰ θαυρόων, βαίνετε ὅπως ἐπαναλάβετε τὸ ἔργον
τῆς χθὲς, ὅπως κυλίσητε ἀπαξ ἔτι τὸν σισύφειον λί-
θον. Ἀπελθε ἤδη ἐκ τοῦ δάσους, τῆς γαληνίας καὶ
μακαρίας τῶν πτηνῶν πόλεως, ἥτις τόσῳ ἀνόμιος
τυγχάνει πρὸς τὰς ἡμετέρας καὶ ἥς οἱ ἄγνοὶ κάτοι-
κοι, πολλῶ σοφώτεροι ὑμῶν, οὐδέποτε ὡς ὑμεῖς ἐπι-
λανθάνονται τοῦ Δημιουργοῦ, ἀλλὰ καθαγιαζοῦσιν
ἐκάστην εὐχλίον ἡμέραν, ἣν ἐκεῖνος ὠρεῖ αὐτοῖς δι'
ἐνὸς πρὸς Αὐτὸν ὕμνου.

Ἐμακρύνθη συννους ἀναπολοῦσα τὴν ἀφήγησιν
τῆς γηραιᾶς ὑπολαΐδος, ἀλλ' ἀκουσίως ἐν τῇ διαβᾶ-
σει θορυβήσασα τὰ πυκνὰ φυλλώματα, ἀνέκοψα τοὺς
πρώτους τόνους πτερωτοῦ τινος πολίτου τῆς εὐσκίου
πόλεως, ὅστις πᾶραυτα, ταχὺς ὡς φανταστικὸν ὄναρ,
ἀπέπτη πρὸς τοὺς γλαυκοὺς αἰθέρας, ὅπως ἐκεῖ, παρὰ
τὰ χρυσίζοντα τῆς αὐγῆς νέφη, συνεχίσῃ τὴν εὐσεβῆ
αὐτοῦ εὐχὴν.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ.